

Bondekonens hest

Tidligt næste morgen gav Anna sig til at sortere den nyklippede uld fra fåret Mulle. Noget af det var en snavset bunke, og en anden bunke var det fineste bløde uld, som kunne bruges til at strikke de fineste sweatre af. Men det havde hun ikke tålmodighed til, så det fik hun gode venner med strikkelyst til. Andre farvede og filtede de forskelligste ting af denne uld. Tasker, sjaler, skåle, grydelapper, tevarmer, trøjer, sokker og vanter, "you name it".

Det var forbavsende smukke unika der kunne trylles frem af sådan en bunke uld, vel og mærke når den var blevet rengjort og forarbejdet, men lige nu fik Anna helt fedtede fingre af at sortere ulden, og det havde også en helt egen lugt om man nu kunne lide den eller ej.

Nede på marken stod en helt ukendelig skaldet Mulle, der for alt i verden så frem til lidt omsorg bestående af en god slat korn som plaster på såret efter gårdsdagens klippemassakre.

Derefter var det på høje tid at se til hesten Bella. Den havde sin mark lige ved siden af hvor Mulle for det meste var bundet til tyrestagen på sit eget lille afgræsningsstykke. Der var sat strøm til Bellas hegn, for ellers var den ikke til at styre på 10 tønder land. Det hegn skulle kontrolleres helst dagligt. Bella havde nemlig fået den uvane at stå og klø sig på en af hegnsstolperne, og når hun havde fået kløet hals og manke, så skulle bagdelen også have sig en tur ved "klømaskinen". Og sådan en bagdel kunne nemt få en stolpe til at give sig, og i værste fald, hvis stolpen ikke var helt ny længere, få stolpen til at knække. Så skulle man i gang med noget bøvlet reparationsarbejde, og det var ikke så morsomt.

Anna havde sat sig for at grave en stor stolpe ned midt på marken, som Bella så kunne bruge som klø-stolpe. Her kunne den så stå og gnubbe hals, mave og bagdel, lige så meget det lystede hende. Anna havde to stykker sukker med og striglen. Bella stod som regel musestille når hun blev striglet, for det elskede hun og hendes mule lavede sjove lydløse komiske bevægelser. Nogen gange faldt hun helt i staver og som tak kunne hun finde på også at gnubbe eller nabbe i Annas tøj.

Som regel kunne Bella høre når Anna var på vej, og så gav hun lyd fra sig af bare fryd nok mest fordi hun forbandt Annas åsyn med sukker og strigle.

Men i dag kom hun ikke i fuldt firspring hen mod hegnet. Det undrede Anna. Den eneste som højlydt bød hende godmorgen var Mulle, som hurtigt rejste sig op og løb indtil kæden ikke var længere, og så kiggede hun forventningsfuldt i Annas retning, og den lille bitte hale vimsede frem og tilbage. Hvor så et nyklippet får dog sølle ud.

Da Anna kom helt hen til Bellas fold, så hun Bella ligge nærmest livløs med strakte ben. Sådan lå hun ikke når hun sov. Nej det her var ikke godt. Anna kom hurtigt ind i folden, og straks slog det hende, Bella var blevet forfangen. Bella havde nok alligevel ikke kunnet tåle alt det frodige grønne græs.

Anna begyndte at massere Bella på maven, ryggen og benene, først sagte, så mere kraftigt og hele tiden snakkede hun opmuntrende og trøstende til Bella.

Der gik lang tid, hvor Anna frygtede at det var ved at være slut med Bella, men langt om længe begyndte hun så småt at løfte hovedet lidt og så halsen. Anna blev ved med

Bondekonens hest

at massere sin kære hest og endelig kom Bella helt om at ligge på maven med benene under sig og med hovedet løftet. Anna fik givet hende lidt vand fra spanden, og så skyndte hun sig ind i huset efter flasken med den japanske olie. Ude på marken igen masserede hun denne olie ind i Bellas hove, ben, mave og ryg. Til sidst smurte hun også olien på Bellas gummer, selv om hesten bestemt ikke brød sig om det sidste. Bella gjorde nu forsøg på at komme på benene igen. Det var svært, og selv om Anna ikke brød sig om det, så slog hun hende med spanden bag på bagdelen alt imens hun snakkede til Bella så hun ikke blev bange over de lidt hårdhændede metoder. Sluttelig lykkedes det at få Bella på benene. De krammede hinanden til den helt store guldmedalje. Anna begyndte nu forfra med sin oliemassage og derefter kunne hun trække Bella stille og roligt ud af folden og ind i laden, hvor det var godt køligt. Her stod hun de næste par dage og blev holdt på smalkost med vand og lidt hø og gentagne oliemassager. Det lykkedes at smøre gummer og tunge, så det måske også fik indflydelse på fordøjelsen.

Efter et par dage var benene og hovene ikke længere varme eller stive, og Bella havde tydeligt fået det bedre. Det næste stykke tid kom Bella kun ud i det grønne et par timer af gangen for ikke at æde for meget græs og blive forfangen igen. Resten af dagen var Bella i laden eller blev tyret med en stage og kæde på en plet bar jord ved laden. Men sikke en forskrækkelse. Første gang Bella var forfangen havde den også haft helt stive ben og var blevet trukket ind i laden. Anna havde dog tilkaldt dyrlægen da hun ikke var helt på det rene med symptomerne på forfangen. Bella fik en sprøjte og måtte leve af vand og hø et par dage i stedet for det alt for kraftige nye græs.

Har en hest været forfangen, er den tilbøjelig til at blive det igen. Det er ikke hesten der har en skavank, det er ejeren, der ikke udviser rettidig omhu. Det var Anna af bitter erfaring blevet klar over. Hun kunne få helt dårlig samvittighed, når hendes tankeløshed påførte hesten disse unødige kvaler.